

EEN HAPPY END

ANNE LOUISE MORSETH

**EEN
HAPPY END**

LIEFDE TUSSEN DE REGELS

Vertaald door Bente Waterman

eceaan

Een happy end maakt deel uit van de serie *Liefde tussen de regels*

Oorspronkelijke titel *En lykkelig slutt*. H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard), Oslo

© 2025 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

© 2026 Nederlandse vertaling Bente Waterman/Nuanxed / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Auteursfoto © Julie Pike

NUR 302

ISBN 9789046834473

ISBN 9789046834480 (e-book)

ISBN 9789046834497 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor iedereen in de wereld die nog steeds gelooft
dat liefde bergen kan verzetten.*

Ik heb altijd geloofd in een happy end.
Dat was voordat ik Love Sandström ontmoette.

DEEL 1

DE ONTMOETING

Niets doet mijn hart sneller slaan dan een ruimte vol mensen. Behalve als ik hen moet toespreken. Heb ik dus even geluk dat deze twee gebeurtenissen over tien minuten met elkaar samen-vallen.

Terwijl ik me in de beurshal langs mensen in nette pakken en stapels boeken wurm om Mira's roze blazer niet uit het oog te verliezen, stroomt het zweet in straaltjes mijn blouse in. 'Had je niet gezegd dat het hier klein was?'

'Alles is relatief,' antwoordt Mira. 'Als je denkt dat het hier in Göteborg groot is, dan moet je de boekenbeurs in Frankfurt eens zien. Daar komt iedereen minstens tien minuten te laat op alle afspraken, en aan het eind van de dag is de onovertroffen combinatie van paracetamol en prosecco het enige wat je over-eind houdt.'

Paracetamol en prosecco waren eigenlijk niet eens zo'n slecht idee geweest. Die combinatie had mijn zenuwen voor het interview aanzienlijk kunnen kalmeren. Als ik niet was uitgenodigd om over mijn nieuwste youngadultboek te komen praten, was ik hier ver vandaan gebleven. Grote mensenmassa's waar ik niemand ken, zetten mijn verdedigingsmechanisme op scherp. Bovendien doen mijn voeten zo'n pijn dat ik mijn hie-len met liefde zou laten amputeren. Het is zo dom dat ik niet naar Mira heb geluisterd. Wat zei ze ook alweer voordat we vertrokken? 'Boekenwurmen zijn geïnteresseerd in twee din-gen: boeken en mode, en iedereen ziet er fantastisch uit... tot aan de enkels.' Mira zelf stapt flink door op haar gebruikelijke zwarte Dr. Martens. Mijn zorgvuldig uitgekozen roze pumps

zullen er op het podium geweldig uitzien, maar de sneakers die nu in de garderobe bij de ingang staan, waren een slimmere keuze geweest.

Plotseling zie ik aan de andere kant van de beurshal een bekende. Mijn hart maakt een sprongetje en ik steek mijn hand op.

‘Naar wie zwaai je?’ Mira rekt zich uit tot ze over de menigte heen kan kijken, en ik wijs naar Marcus, die alweer bij ons vandaan loopt zonder dat hij ons heeft gezien.

‘Ah,’ zegt ze. ‘Is hij er ook?’

‘We hebben straks een afspraak.’ Het piepkleine trekje bij haar mondhoek ontgaat me niet.

‘Wat? Het is echt niet normaal om zulke goede vrienden te zijn met je ex.’

‘Marcus is de laatste tijd eigenlijk best aardig,’ zeg ik terwijl we ons een weg door de menigte banen. ‘Bovendien gaan we alleen maar even wat drinken omdat hij me iets wil vragen...’

Mira draait zich abrupt naar me om en steekt een vinger in de lucht.

‘Zeg nee.’

‘Wat? Je weet niet eens waar het over gaat!’

‘Hij wil je vast vragen of je zijn manuscript wilt lezen en becommentariëren. Gratis. Zo doet hij altijd.’

‘Ik denk eigenlijk dat er deze keer iets anders is.’ In ieder geval meende ik dat te zien in het bericht dat hij vanmorgen stuurde. ‘Bovendien komt volgende week zijn nieuwe boek uit, dus ik denk niet dat hij al met iets nieuws bezig is.’

‘Maakt niet uit. Zeg nee!’

Ik geef geen antwoord, maar loop verder achter haar aan. Niet alleen is Mira mijn agent sinds zes jaar geleden mijn eerste manuscript voor een youngadultboek werd geaccepteerd, ze is ook een van mijn beste vriendinnen. We kennen elkaar al sinds onze studententijd. Ze heeft mijn knipperlichtrelatie met Mar-

cus van dichtbij meegemaakt en vaak genoeg klaargestaan met papieren zakdoekjes en flessen wijn. En ze is voorzitter van de anti-Marcus-fanclub, dus ik begrijp dat ze een piepklein beetje sceptisch is. Maar ze kent Marcus niet zoals ik hem ken. Hij en ik kennen elkaar al zo lang.

‘Daar is het podium,’ wijst ze. Tussen een rij stands door krijg ik het logo van mijn Zweedse uitgeverij, YoungLove, in het vizier. En dan zie ik mijn eigen gezicht op een roze bordje aan de muur. Ik grimas. Ik zal er nooit aan wennen om mezelf zo tentoongesteld te zien. Mira stoot me aan. ‘Cool, toch?’

KARO LÖWE – REDDER VAN DE LIEFDE staat er in hoofdletters onder mijn foto: groene ogen, een grote witte glimlach, felroze lippenstift en bruine krullen die op de een of andere wonderbaarlijke wijze eens goed zaten toen de foto werd genomen. Gelukkig zie ik er daar beter uit dan in het echt, en ik ben Mira eeuwig dankbaar dat ze een stylist heeft ingehuurd voordat de auteursportretten werden gemaakt. Anders was ik waarschijnlijk komen opdagen met een haarborstel en een extra laagje lipgloss en verder niets.

‘Misschien hadden ze nog wat aan die titel moeten doen...’ mompelt Mira, maar meer kan ze niet uitbrengen omdat een roodharige dame met rinkelende armbanden zich op ons stort.

‘Ik ben Jenny, je Zweedse uitgever,’ zegt ze en ze trekt me tegen zich aan in een dikke knuffel. ‘Het is zo fijn om je eindelijk te ontmoeten! Ik ben gewoon superenthousiast over je boeken, je schrijft zo treffend over de jonge liefde. Ik voel me echt weer veertien en smoorverliefd!’

‘Dank je! En ook leuk om jou te ontmoeten.’ Ik meen wat ik zeg. Jenny was de eerste die de rechten kocht om mijn boeken te mogen vertalen, en daardoor volgden de Denen en de Duitsers. Zij is echt mijn allergrootste fan. In ieder geval groter dan mijn Noorse redacteur, die mijn laatste e-mails niet eens heeft beantwoord.

‘Jij bent aan de beurt,’ zegt ze terwijl ze naar het podium wijst en een draadloos microfoontje bevestigt.

‘Nu al?’ Mijn hart bonkt. Mira haalt een poederdoosje tevoorschijn en veegt met een kwast over mijn gezicht.

‘Niet zenuwachtig zijn,’ zegt Jenny. Ze gebaart naar de banken die voor het podium staan. ‘Het is niet echt...’

‘Vol?’ Mira trekt een wenkbrauw op. ‘Er is bijna niemand! Waar is het publiek?’

Mira heeft gelijk. Hoewel het in de hal wemelt van de mensen, zitten er maar een paar op de banken te wachten. Allemaal met een t-shirt met het YoungLove-logo erop.

Het volgende moment barst er achter ons een enorm applaus los. Ik draai me om en zie een muur van ruggen. Het enthousiaste publiek richt zich op de gigantische stand van uitgeverij Norstedts, die versierd is met glimmende borden en een eigen bar op het dak heeft. Totaal anders dan het piepkleine podium en de wankelende bankjes van YoungLove. De stemming onder de toeschouwers doet denken aan een rockconcert in de Oslo Spektrum-arena. Wat gebeurt daar in hemelsnaam? Helaas staan er te veel mensen om te kunnen zien wie er op het podium zit.

‘Ja... jouw sessie valt blijkbaar samen met die van Love Sandström.’

Ik draai me naar haar om. ‘Love Sandström? Is hij hier?’

‘Ja, daar kunnen we niet zoveel aan doen. De mensen willen hem natuurlijk zien als hij eindelijk weer eens opduikt.’

Love Sandström. De grootste literaire bigshot van Zweden, misschien wel van heel Scandinavië, en naar verluidt ’s werelds grootste idioot. Volgens Mira tenminste. Als de literaire wereld een middelbare school zou zijn, was ik het meisje dat als laatste werd gekozen met gym, terwijl Love Sandström de populairste jongen van de school was.

‘Ik dacht dat hij te belangrijk was om aan dit soort beurzen deel te nemen?’

Jenny glimlacht. 'Normaal geeft hij geen interviews, maar zijn vorige boek is net in paperback uitgekomen. Het is vast een verplichting tegenover zijn Zweedse uitgeverij.'

Mira leunt naar me toe en fluistert samenzweerderig: 'Bovendien geeft Norstedts straks een legendarisch karaokefeest. Dat is vast de echte reden waarom hij hier is.'

'Houdt hij van zingen?'

'Hij houdt van feesten.'

Dan duwt Jenny me met zo'n kracht naar het podium dat ik bijna de treden op struikel. Even later zitten we elk op onze stoel te glimlachen naar het schaarse publiek. Er kraakt iets in mijn microfoon en ik probeer hem bij te stellen, maar dat veroorzaakt een heel schril geluid in de luidsprekers. Gelukkig werkt hij daarna naar behoren en komen er meer toeschouwers zodra het gesprek is begonnen. Jenny blijkt bovendien een goede interviewer te zijn. Gelukkig maar, alle hulp is welkom.

Jenny heeft mijn boeken grondig gelezen, en elke keer dat ik begin te stotteren of te stamelen – wat vrij vaak gebeurt – leidt ze me elegant naar de volgende vraag. Al snel krijg ik het warm. Het publiek moet zelfs lachen, in elk geval één keer. Als we niet steeds zouden worden gestoord door het oorverdovende applaus van het naburige podium, dan zou het gesprek bijna een succes kunnen worden genoemd. Ik moet mezelf een paar keer herhalen zodat de mensen kunnen horen wat ik zeg. Mira, die met haar armen over elkaar op de eerste rij zit, werpt een geïrriteerde blik naar het podium naast ons en gebaart steeds naar me dat ik harder moet praten. Het publiek leunt verder naar voren, en al snel schreeuw ik in de microfoon. Horen ze me echt niet? Ik leg mijn hand over de microfoon en fluister tegen Jenny: 'Waarom staat het geluid bij Norstedts zo hard?'

'Geen idee... We hebben geprobeerd om het er met hen over te hebben, maar ze weigeren er iets aan te doen. Ik denk dat we gaan afronden, het spijt me.' Ze richt zich op en haar armban-

den rinkelen weer. 'Maar voordat we afsluiten heb ik nog één vraag: waarom schrijf je romance voor young adults?'

Nu borrelt het enthousiasme in me op en ik vergeet bijna dat ik op een podium zit. 'Al sinds ik jong was, hou ik van romantische verhalen. Als kind keek ik naar films zoals *De kleine zeemeermin* en *Belle en het Beest*, later las ik romans van Jane Austen en Charlotte Brontë... en...' Mira mimet: 'Je kletst.' Ik schraap mijn keel en richt me op. 'Ik ben opgegroeid met het idee dat liefde alles overwint! Waarom zou dat niet waar kunnen zijn? Ik wil jongeren hoop geven op een toekomst vol liefde. En geen haat.' Dat was geen slecht antwoord, toch? De twee die niet op hun telefoon scrollen of hun oren bedekken om zich te beschermen tegen het gejuich van het naburige podium, knikken. Mira steekt haar duim naar me op.

'Je droomt dus van een happy end?'

Ik haal mijn schouders op. 'Wie niet?'

Ik bedank Jenny voor het gesprek, en dan pakt Mira mijn arm en trekt me van het podium af. 'Kom,' zegt ze, 'dan kunnen we Love Sandström nog even meepakken.'

'Ik dacht dat je hem niet mocht?'

'Nee, maar dat hij überhaupt een interview geeft, is wel heel bijzonder.'

Het is echt bomvol voor het podium van Norstedts. Een zitplaats kunnen we wel vergeten. Er zijn hier zoveel mensen dat het bijna onmogelijk is om iets te zien over al die hoofden heen. Gelukkig zijn er gigantische schermen die boven de stand uitsteken en alles laten zien wat er op het podium gebeurt. Nu zie ik ook de interviewer. Het is een van Norstedts' allerbelangrijkste redacteuren (wat ik alleen maar weet omdat Mira het met sterretjes in haar ogen over haar heeft gehad), en het gezicht van de man die herhaaldelijk is uitgeroepen tot de knapste man uit het boekenvak: Love Sandström.

Oké, zelfs ik moet toegeven dat hij er goed uitziet. Met zijn

hoge jukbeenderen lijkt hij wel uit marmer gebeeldhouwd. Als hij in de renaissance had geleefd, had hij Michelangelo's *David* de loef afgestoken. Hij draagt het karakteristieke donkerblauwe pak dat ik herken van alle foto's die ik van hem heb gezien, en hij zit achterovergeleund in de fauteuil met zijn benen over elkaar en bestudeert met een onverschillige uitdrukking zijn nagels. Uit de blikken die hij van de vrouwelijke toeschouwers krijgt toegeworpen, blijkt niet dat zij daar bezwaar tegen hebben.

'Ik heb gehoord dat hij zijn boeken niet eens zelf schrijft,' merkt Mira op terwijl ze haar neusspray pakt. 'Stof.'

'Serieus?'

'Serieus, ik heb het uit behoorlijk betrouwbare bron. Blijkbaar doet zijn redacteur alles.' Mira nipt van haar thermosbeker en trekt een gezicht. 'Gatsie, kunnen we straks even fatsoenlijke koffie gaan halen? Dit smaakt naar modder die gefilterd is door een sok.'

Een vrouw draait zich naar ons om met een wijsvinger voor haar mond, en Mira spiegelt de beweging, maar dan met haar middelvinger. Ik stoot haar aan. 'Wat?' mimet ze, maar ze draait zich wel weer naar het podium en houdt haar mond.

'De liefdesrelaties in je boeken zijn behoorlijk dystopisch. Vertel eens, geloof je echt niet in de liefde?' De interviewer kijkt Love Sandström afwachtend aan.

Hij leunt achterover en bekijkt haar alsof hij zich vreselijk verveelt óf haar met zijn ogen uitkleedt.

'Mijn hemel, zie je dat? Hij rolt letterlijk met zijn ogen,' zegt Mira tegen me, maar ik maak haar duidelijk dat ze stil moet zijn en ga op mijn tenen staan om het beter te kunnen zien.

Love Sandström legt zijn armen achter zijn hoofd en kijkt naar het plafond. 'Ik weet dat er veel boeken zijn die de liefde verheerlijken,' zegt hij, 'maar hoe kan liefde in een wereld zoals de onze eigenlijk bestaan?'

‘Kun je dat uitleggen?’

‘Dat doe ik graag.’

Ja vast...

‘Ik wil een stem geven aan degenen die vallen zonder dat ze worden opgevangen. In een periode met voortdurende conflicten, hongersnood die mensen op de vlucht doet slaan en een milieuramp die we liever negeren, zijn we meer bezig met clicks en likes dan met elkaar echt zien. Hoe iemand diep en oprecht kan liefhebben in een wereld zoals deze, gaat mijn voorstellingsvermogen ver te boven. We hebben literatuur nodig die geen verstoord beeld van de werkelijkheid geeft, en die geen gemakkelijk verteerbaar escapisme en utopische voorstellingen van de liefde serveert...’ Hij zucht. ‘Mensen zijn cynisch en oppervlakkig.’

Hoe kan iemand zo pretentius zijn?

Zijn mondhoek glijdt omhoog in een soort combinatie van een grijns en een snuif. ‘Romantische liefde is voor mensen die zich hebben volgepropt met Disneyfilms uit de jaren negentig...’

Mira grijnst en port met haar elleboog in mijn zij. ‘Voel je je aangesproken?’ vraagt ze, maar ik maak haar weer duidelijk dat ze stil moet zijn. Ik heb geen idee waarom, maar eigenlijk wil ik wel horen wat hij te zeggen heeft.

‘Dus je gelooft niet in een happy end?’ De interviewer kijkt hem verwachtingsvol aan. Het publiek houdt de adem in.

Hij lacht kort. ‘Nee, boeken met een happy end gaan niet over het echte leven. Ik wil realistisch schrijven, niet meegaan in een fantasie over de mensheid. Romantische liefde is een illusie.’

Idioot.

De interviewer lacht. ‘En daarmee zetten we een punt achter dit gesprek. Maar voordat we afsluiten...’ Ze wendt zich weer tot Love Sandström. ‘Wanneer komt het volgende boek?’

Love knipoogt naar haar. 'Wie geduld heeft, zal het zien.'

De interviewer draait zich met rode wangen naar het publiek. 'Nou, ik kan je zeggen dat we vol spanning afwachten! Hier komt een signeerrij voor Love Sandströms boeken...'

Mira draait zich om en trekt me mee. 'Kom, we gaan voordat we niet meer langs al die waggelende cultuurwijven kunnen komen.'

Ik volg Mira terwijl het gesprek op het podium door mijn hoofd blijft malen.

'Hoe kan het dat iemand niet in de liefde gelooft? Dat snap ik echt niet.'

'Ik zei toch al dat hij de grootste idioot van het boekenvak is. Heb je trouwens weleens iets van hem gelezen?'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik heb het geprobeerd, maar ik werd er zo depressief van dat ik op internet een speciale editie van de *Shopaholic*-serie heb besteld.'

Mira proest het uit.

'Wat me het meeste irriteert,' ga ik verder, 'is dat dertigplusmannen dingen schrijven die heel erg doen denken aan Lucinda Riley, en dan denken dat hun boeken zoveel literairder zijn dan de mijne. Ze ondermijnen een heel genre.'

Mira knikt. 'Welkom in de boekenwereld. Mannen komen met van alles weg. En vooral mannen zoals Love Sandström, het Scandinavische antwoord op Nick Hornby.'

'Een stadse Lars Mytting,' mompel ik.

'Een mannelijke Jojo Moyes,' gaat Mira verder en ze perst zich langs een paar verward om zich heen kijkende dames die met hun handtassen stijf tegen zich aan de hele doorgang blokkeren. 'Alleen zonder happy end natuurlijk.'

'Ik zou graag willen dat hij eens zou proberen wat ik doe.'

'*I wish*,' zegt Mira en ze blijft staan voor een tafel vol met proseccoglazen. Ze reikt me er een aan, maar ik kijk op mijn horloge en schud mijn hoofd.

‘Ik heb over een uur mijn afspraak met Marcus, dus ik ga even naar mijn kamer om uit te rusten,’ zeg ik.

‘Uitrusten,’ zegt Mira en ze maakt aanhalingstekens met haar vingers. ‘Is dat hoe we het scheren van de bikinilijn en het aanbrengen van een extra laag lipgloss noemen?’

‘Haha, ik ga niet met hem naar bed.’

‘Dat zou dan de eerste keer zijn...’

Oké, Mira heeft een punt. Marcus en ik hebben de neiging om in bed te eindigen wanneer we elkaar zien. Zonder verwachtingen, zoals hij zegt. Alleen gaat het daar deze keer niet over. Wat ik Mira niet heb verteld, is dat ik een concept heb geschreven voor een roman voor volwassenen. En de enige aan wie ik het heb laten zien, is Marcus. Ik weet zeker dat Mira teleurgesteld zal zijn dat zij het niet als eerste mocht lezen, maar Marcus is een ervaren schrijver en lezer. Ik vertrouw hem. En ik heb het kriebelige gevoel dat die borrel vandaag goed uit zal pakken.

Mira kijkt me aan alsof ze mijn gedachten leest, slaat haar prosecco achterover en zegt: ‘*Girl, don’t get your hopes up.*’